

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי אמור י"א אייר תשע"ב

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 430

פצצות יקרים

אמור ואמרת וכו' (כא, א) דהנה יש שני גווני צדיקים יש צדיקים שנתקדשו מאבותיהם שהיו קדושים ויראים ושלמים וכו' ויש צדיקים הנקראים נזירים ע"פ פרישותם מעצמם אעפ"י שהם בני עניי הדעת, והצדיקים ההם לא במהרה הם יכולים ליפול ממדרגותיהם הקדושים כי הם נכנעים בדעתם ומשגיחים על עצמם בעינא פקיהא תמיד בלי הפסק. אבל הצדיקים שנתקדשו מאבותיהם אף שהם מלאים תורה ומצוות מחמת זכות אבותם מסייעתם, לפעמים הם יכולים לבא עי"ז פניות וגדלות מזה ויפלו מהר ממדרגותם. וזהו אמור אל הכהנים שהם נקראים בני אהרן להזהירם שלא יעלה על מחשבתם כלל יחוס אבותיהם רק ינזרו ויפרשו לעצמם פרישות מחדש ויבחרו להם הדרך המוכה.

לנפש לא יטמא בעמיו (כא, א) בעמיו הוא מלשון נחלים עוממות שלא יטמא הנפש ע"י קרירות בעבודת ה'. ועוד יש לומר בעמיו בשביל עמיו שלא יטמא הנפש מפני שמתירא ומתבייש מעם הארץ והמלעגים עליו שע"ז מטמא את נפשו.

אמור אל הכהנים בני אהרן (כא, א) יבואר בהיות אשר צוה ה' את משה לאמר לכהנים שיקדשו את עצמם, יש חשש פן ירדו לבבם ויתנאו בלבם לומר, כי כמוהם אשר בהם בחר ה' מכל ישראל לקדשם בקדושה ולהאכילם קדשי שמים אין זה כי הם חשובים לפני המקום עד מאד, לכן צוה הקב"ה כדי להוציא גאווה זו מליבם שיקדים להם הקדמה אחת שאין אדם רשאי להתנשא בדבר שהוא לא מרח עליו כגון יחוס אבות, כי במה נחשב הוא. וזהו אמור לבני אהרן שרצון הבורא בא מצד שהם בני אהרן. ואח"כ תוסיף להורותם שלנפש לא יטמא וכו'. וממרת האמירה לאמר להדריכם במדת הענוה.

קדושים יהיו לאלקיהם ולא יחללו שם אלקיהם כי את אשי ה' לחם אלקיהם הם מקריבים והיו קודש (כא, ו) על הכהן לשאוף ולהתפלל שיהיה קדש לשם שמים - קדושים יהיו לאלקיהם, כי אם ההתנהגות תהיה מזויפת הרי מחלל ח"ו שם שמים - ולא יחללו שם אלקיהם. הנסיון קשה - כי את אשי ה' לחם אלקיהם הם מקריבים, ומכיון שהם עסוקים בענינים הקשורים לבשר ולאכילה, אף שעיסוק זה נועד לשם שמים - אשי ה' אלא עלול לדרדר את העוסק לתאוות גשמיות. לכן מזהר הכהן שישתוקק לקדושה אמיתית ועל זה יתפלל כל חסיד - והיו קודש...

והכהן הגדול מאחיו (כא, י) בעיני הכהן הגדול נחשב כל יהודי כאילו היה אחיו ממש. וזו היא גדולתו הגדול מאחיו...

או איש אשר יגע בכל שרץ אשר יטמא לו - לכל טמאתו (כב, ה) טומאה זו שנטמא בה עתה - אשר יטמא לו - נובעת מטומאה קודמת שלא הרגיש בה - לכל טומאתו - לפיכך נכשל ונמא.

וטהר, ואחר יאכל מן הקדשים (כב, ז) על האדם להטהר לשמו יתברך. ולא לצורך עצמו לאכילה וכדומה. וטהר - ורק לאחר מכן יאכל מן הקדשים ממילא.

וקצרתם את קצירה, והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן (כג, י) יש לעיין מדוע נכתב תחילה וקצרתם את קצירה דהיינו הקציר של הארץ ולכסוף נכתב ראשית קצירכם, דהיינו הקציר הוא שלכם, ונראה שהכתוב בא ללמדנו שגם אם זכינו לקצור את שדותינו אין התבואה שייכת לנו ולא בזכות מרחמנו זכינו לראות פרי הארץ, אלא הקב"ה הוא המגדל את התבואה והפירות. ורק לאחר שמגיעים להכרה זו יש לנו שייכות לפירות...

סולת תהינה חמץ תאפנה (כג, יז) ר"ל שכל מעשיהם יהיה נקי כסולת בקדושה וטהרה, חמץ תאפנה פ' בכל זאת לא תחזיק עצמך לכלום רק שתמצא בעצמך תמיד חסרונות תערובות חמץ ותהיה תמיד בתשובה.

(גם אלימלך)

שיחת הראש זיע"א מלבי"ם של פסח תשל"ז ה'אב ל'תשס"ח א.א.

- א -

כשהקב"ה הוציא את בני ישראל ממצרים הוא גילה לפניהם את מציאותו עד שראו כל העם כי אין עוד מלבדו. אולם ביציאת מצרים זכו בני ישראל להכרה זו באתערותא דלעילא, ע"י שהרבש"ע האיר להם להכיר את מהותם ומעמדם, וברגע שנוכחו לראות שהם שקועים במ"ט שערי טומאה, באותה נשימה הם השיגו את מציאות הקדושה, וראו כי ה' הוא האלוקים. כמו בהר הכרמל, שאחרי שאליהו הנביא הביא אותם להכרה שהם נביאי הבעל מיד צעקו "ה' הוא האלקים", כך היה במצרים, אחרי שראו באתערותא דלעילא את מ"ט שערי טומאה שלהם, הם הכירו בכל פעולה שעשו כי ה' הוא האלוקים. כי איך יש בהם כח ללכת, או לבקוע את הים. כך ראו בכל פעולה את כח הפועל בנפעל.

וזו היא עבודת האדם בעולמו. הרי אנו צריכים להגיע לבחינת גאולה שלימה, שיהיה "והוא ישמיענו ברחמיו שנית לעיני כל חי", וכמו שבמצרים הקב"ה הראה את עצמו לעיני ישראל כך עכשיו הוא יראה את עצמו לעיני כל חי. ולבחינה הזו שיהיה "לעיני כל חי" איננו יכולים להגיע רק אם נחיה במצב שלנו, בהכרה של המציאות שלנו, שהיא: מ"ט שערי טומאה, נביאי הבעל. ואז בכל פעולה שנעשית באמצעותנו נכיר שה' הוא האלוקים. כי אין בידנו כל כח לעשות מאומה, וכל הנפעל באמצעותנו הוא רק מכח הרחמים, שהוא פועל עמנו בגלל

שהוא רוצה להיטיב לברואיו, ולהראות לנו את הטוב שהוא הכין עבורינו לאחרית הימים.

ואל הטוב הזה נזכה כאשר נחיה באותו מצב כמו שהיו היהודים במצרים. במצרים יצאנו ממ"ט שערי טומאה, ועכשיו אנו שקועים בני שערי טומאה, ולכן אנו שקועים ושוקעים, ולא נוכל לצאת מזה אלא באמצעות נס כמו שהיה ביציאת מצרים, שהרבש"ע נתן לנו באתערותא דלעילא שוכר את המ"ט שערי טומאה שלנו, ומתוך שראו את שפלותם נהיו לגמרי מופשטים ממציות הגוף ועי"ז זכו להכרת הבורא - ראתה שפחה על הים, ועי"ז הגיעו לנעשה ונשמע. כי כאשר אדם מכיר את מהותו - מה אנו מה חיינו, אזי בכל פעולה שהוא עושה הוא שומע ממנה כי ה' הוא האלקים והכל רק רחמים. כך מגיעים אל ההשגה האמיתית ולדעת האמיתית. כך היה במצרים, ובאופן זה תהיה הגאולה השלימה.

- ב -

אך בעוד שבמצרים היינו רק במ"ט שערי טומאה, אחרי מתן תורה נכנסנו לחמישים שערי טומאה. כי עכשיו יש לנו את התורה הקדושה, והמציאות שלנו היא מציאות התורה, ולכן במצרים היתה הגאולה באתערותא דלעילא, ובני ישראל באו אל ההכרה הזו באתערותא דלעילא, אולם ממתן תורה ואילך העבודה היא - אתערותא דלתתא. הרבש"ע דורש מאיתנו שאנו נעבוד את העבודה שלנו ונביא את

הכלב שנובח בחוץ. הרי אם הרבש"ע היה נותן לכלב את אותה בחינה שנתן לו הוא היה אותו דבר, אם כן במה הוא שונה מן הכלב, או מן החתול ברחוב. שניהם אותו דבר. גם לברווז נתן הרבש"ע טבע שצולל וטובל בתוך המים, או במה האדם טוב יותר כאשר הוא טובל במקוה? למה הוא מרגיש התנשאות בטבילה זו? הוא צריך להחזיק את עצמו כמו שהברווז מחזיק את עצמו - הברווז טובל, ואותו דבר האדם טובל, במה הוא שונה ממנו? מהי ה'עובדה' הגדולה שהוא עושה כאשר הוא טובל במקוה לכבוד שבת? אם הוא היה טובל בדיוק כמו ברווז היתה זו פעולה לכבוד שבת, כי אז הטבילה הזו היתה מעשה ידיו של הרבש"ע ולא שלו. אבל כשהוא מציאות, כשהולך ב'דחילו ורחימו' לטבול במקוה, במה הוא שונה מהברווז?

וזהו סיבת הגלות הארוכה שלנו, כי את כל הפעולות שלנו - אנו עושים. ואיננו מונחים אז בני שערי טומאה שלנו, לדעת ש"ממך הכל ומידך נתנו לך". כי במצרים היינו במ"ט שערי טומאה ובאתערותא דלעילא הראו לנו שה' הוא האלקים, ועכשיו אנו צריכים לפעול את זה באתערותא דלתתא, והפעולה היא - להכיר שהוא עושה בעבורינו ולא אנו פועלים עבורו. הוא עושה בעבורינו את הני' שערי טומאה, שאנו שקועים בני' שערי טומאה ובכל זאת לא נשארים שם כי אנו משיגים כי ה' הוא האלקים, כי מתוך השאול הזה אנו שומעים "בהמות" בכל פעולה שאנו עושים.

הגאולה. אף שבעצם הרבש"ע לא רוצה מאיתנו מאומה, כי מה יש לרבש"ע לצפות מאיתנו? מה אנו יכולים לתת לו? מי אנו בכלל?! ואם כבר ניתן משהו איזה חשיבות יש לזה? מה יתן ומה יוסיף לו מה שאנו נותנים? מה שהוא מצפה מאיתנו זה רק שנכיר את המציאות שלנו, וכמו בהמה שבשעה שהיא מתייגעת וחורשת עבור האדון שלה היא לא חושבת כלל שעושה משהו, כי הרי היא בהמה, כך גם אנו בעבודתנו צריכים (לא) להרגיש כמו העבודה של הבהמה. זו היא האתערותא דלתתא שהוא מצפה מאיתנו.

קודם מתן תורה הוא לא דרש מאיתנו שנכיר את ההכרה הזו שאנו בני' שערי טומאה, כי עוד לא היה לנו אז שום מצוה. ולשם כך הוא נתן לנו את מצות קרבן פסח, ובזכות המצוה הזו שקיימנו במסירות נפש - למרות שהמצרים הציקו לנו, עמדנו בצער ובפחד וקיימנו - הוא גילה לנו את מציאותנו. ועכשיו, אחרי מתן תורה, אנו שקועים בני' שערי טומאה, [התורה היא נ' שערי קדושה, ובגלל שאנו לא מקיימים אותה אנו שקועים בני' שערי טומאה - זה לעומת זה], וכאשר נגיע להכרה הזו תהיה הגאולה. כל אריכות הגלות הזו היא משום שאנו מחכים עד שנשמע את הני' שערי טומאה שלנו, ומוזה תצמח הישועה. כי "מבשרי" - "אחזה אלוהה".

- ג -

זו היא התכלית של האדם, שתמיד יכיר את העצמיות שלו, וידע כי אין לו עדיפות על

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

430

מתוך שיא הטומאה ועמקי השאול שומעים כי ה' הוא האלקים, מכיון שאז אין כל מסך המבדיל. כשאדם נמצא בני שערי טומאה שלו, אין לו במה להחשיב את עצמו, ואין לו מה לספר על עצמו, אין בו אז כל ישות מלבד הטומאה שלו - ואז הוא נמצא בדביקות. כי כאשר הוא חי ב"בשרי", ב"וחטאתי נגדי תמיד", הוא לא צריך לחפש את הרבש"ע לא בשמים ולא בארץ, הפעולה שהוא עושה מביאה אותו ל"ה' הוא האלקים".

המשך יבוא אי"ה

הפעולה שלנו היא בדיוק כמו הבהמה שהאדון מעביד אותה בשדהו, ובכל פעולה שאנו עושים - הן בין אדם לחבירו והן בין אדם למקום - אנו צריכים להכיר "בהמות". כי מהיכן מגיע לאחד ששקוע בני שערי טומאה ללמוד ולהתפלל, אין זה אלא "הייתי עמד" - הכח העליון שמפעיל אותו. וכך הוא נוכח לדעת כי ה' הוא האלקים. כמו שבהר הכרמל כאשר היו בשיא הטומאה, בבחינה של 'נביאי הבעל', דוקא אז הם יכלו להשיג כי ה' הוא האלקים, ואז הם קיבלו את הדביקות האמיתית, כי רק

הנסיעה למירון לל"ג בעומר אי"ה ביום חמישי י"ח אייר בשעה 11.00 בבוקר
ההרשמה ותשלום מראש עד יום שלישי ט"ז אייר
אצל משפחת גולדשטיין רח' יהודה המכבי 4

שהשמחה במעונם

הר"ר חיים גולדרינג ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר יעקב קרליץ ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר נחמן שניצר ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
משפ' מורגנשטרן להכנס הנכד לעול המצוות
משפ' קורן להכנס הבן לעול המצוות

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' שני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ח.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת
ר' בנימין ב"ר יצחק ניסים ז"ל
נלב"ע י' באייר
ח. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

